

ERIC SAHLSTRÖM.

Det har nu gått mer än 3 månader sedan ett kraftigt astmaanfall alldeles för tidigt satte punkt för en av Sveriges genom tiderna största spelmansgärningar. Eric är död men hans musik kommer att leva vidare under en oöverskådlig tid. Du som läser det här känner förmodligen redan till en hel del om Eric Sahlström, hans låtar och hans instrumentbyggande. Du liksom jag och många andra vare sig vi är aktiva spelmän eller inte kan inte låta bli att undra vad det egentligen var som gjorde Eric till den han var. Vi kan aldrig få några entydiga svar på den frågan men jag skulle vilja dela med mig några av mina funderingar. Jag tillhörde den lilla skaran lyckligt lottade människor som fått möjligheten att spela tillsammans med Eric och därtill umgås med honom och hans familj från 1981 till dags dato. Den tiden har givit mig massor av oförlömliga minnen. Eric berättade ofta "hur det var förr". Fadern Anders Sahlström var torpare och byggespelman. Familjen var stor och man hade det ganska knapert. Musiken kom tidigt att bli Eric's stora intresse. På den tiden fanns inte TV, video, moped etc. som kunde konkurrera. Första jobbet utanför hemmet var att som ung tonåring gå ut i skogen och hugga ved. "Det var drygt och skjörtan frös till is på ryggen när man skulle gå hem på vintrarne" hem till musiken. Först dragspel sedan fiol och därefter vid 17 års ålder en silverbasharpa som tidigare ägts av farfadern Lars Larsson Sahlström. Det ryktas att det inte fanns några gränser för Eric's flit att öva. Ofta satt han på källartaket så att det skulle höras vida omkring. Musikalitet och spelteknik utvecklade han först tillsammans med fadern och äldsta brodern Kalle, 81 år i dag, och senare tillsammans med bygdens alla storspelmän. Den spelman som betytt mest för Eric var Karl Styfberg, skomakare från Vendel. Han spelade silverbasharpa. "Styfberg spelade bra; rent och snyggt och han hade en fin takt i låtarna." En annan spelman som Eric träffade mycket i unga år var August Bohlin. Bohlin spelade mest fiol men ägnade sig på senare år åt att spela och bygga nyckelharpor. Bohlin experimenterade mycket med kromatiska harpor och gav förmodligen Eric en hel del impulser på det området. Att Bohlin gillade att spela med Eric kan man förstå när Eric berättade: "En gång när jag var hemma hos Bohlin så ringde Oskar Larsson och undrade om Sahlström var där

och vi inte kunde komma över och spela ett tag. Nej, sade Bohlin, jag håller på att göra i ordning en harpa till Sahlström. Bohlin påstod att det var något fel på en stämskruv och det tog honom en hel dag att ordna det! "

Just uppskattningar från de äldre mer etablerade spelmännen betydde förmodligen mycket för Eric den här tiden och sporrade honom till ständigt fortsatt utveckling.

1944 gifte sig Eric med Anna. Hur skulle det nu gå för spelmannen? Hustru, hem och barn "tar ju som bekant en hel del tid i anspråk". Eric hade tur. Anna var av den starka sorten. Eric fick fortsätta att fara runt och spela och Anna klarade då själv det många gånger mycket slitsamma arbetet som det innebar att sköta barn, hem och ett litet jordbruk med kor, gris och häst. "Jag försökte aldrig göra om Eric" brukar Anna säga. Vi är många med mig som är skyldiga Anna ett stort och varmt tack för detta.

Så gick åren. Arbetet på det egna jordbruket varvades med fabriksarbete. Sista anställningen hade Eric på Monarks fabrik för radio och TV. Han slutade där när fabriken lades ner 1967. De sista levnadsåren tillbringade Eric hemma i Göksby. Vardagens rutin avbröts ideligen av spelningar, mest inom Uppland. dessemellan tillverkade Eric en och annan nyckelharpa. Då och då besöktes hemmet av spelsugna nyckelharpofantaster. De blev alla lika varmt mottagna och Eric bjöd som vanligt på en oförlömlig högtidsstund. Musikaliskt stod Eric på topp när han hastigt den 7:e juni togs ifrån oss. Vi som stod honom närmast ser det som en plikt att föra traditionen vidare. Undertecknad tillsammans med Gösta Sandström Täby, Sonia Sahlström Larsson Uppsala och Anna Sahlström har för detta ändamål bildat en minnesfond.

Fondens huvuduppgift är alltså att föra Eric Sahlströms musikaliska tradition vidare. Detta gäller givetvis både Eric's egna kompositioner och den gamla norduppländska nyckelharpsmusiken som Eric vårdade ömt. Fondmedlen skall användas såväl till att samla dokumentation kring Eric's spelmansgärning som att via stipendier ge intresserade möjlighet att förkovra sig i ämnet.

Du som vill hjälpa till! Sätt in ett bidrag på postgiro 46 10 53 - 1 "Eric Sahlströms minnesfond". Tack för hjälpen.

Esbjörn Hogmark.